

Jagten

Jeg hoppede over endnu en gren. Intet knækkede, intet afslørede, hvor jeg var. Noget bevægede sig i baggrunden. En gren knækkede. Var det mig? Nej. Jeg stod stille, mine ører satte sig op, og jeg vendte hovedet. En hare hoppede forbi lidt længere henne. Harens vej hjem krydsede min ofte. Jeg var blevet vant til ham, for han gjorde ingen skade. Jeg hørte et brag. Haren hoppede hurtigt væk, men jeg blev stående. Jeg var bange. Lyden af hove kom tættere på, men det var ikke min slags. De var tungere, og det var en anderledes lugt, hovene bar. De havde høje, tobenede væsener på ryggene. De havde underlige ting på hovedet, og de adlydte ikke deres instinkt. Jeg forstod dem ikke, og de skræmte mig.

Jeg lyttede igen. Ingenting. Der var stille, alt, alt for stille. Det gav ikke mening, skoven var altid fuld af lyde. Fugle der kvidrede, egeren der hoppede, biller og andre insekter der summede og gik rundt i skovbunden. Altid lyd, altid liv. Men ikke her. Jeg vidste ikke, hvad der foregik, men jeg vidste, at det ikke var rigtigt. Noget var galt, grueligt galt. Der lå noget på jorden. Det rørte sig ikke, og det var næsten gråligt. Skoven havde ikke dyr, der så sådan ud. Jeg havde i alt fald aldrig set et af dem, hvis den havde. Jeg ville tilbage til min flok, men jeg var bange. Hvis nu, hovene fulgte efter mig? Det ville ikke være første gang, der var en, der forsvandt. De forsvundne hjorte kom aldrig tilbage, men der var små pletter af deres blod og pels, og lugten af deres frygt hang næsten i luften. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle opleve det, men her var jeg, på vej væk fra min flok, i håb om, at det var mig, og ikke min familie, der forsvandt. Jeg var en af de største hanner i skoven. Et nyt brag genlød i skoven, og en masse væsener begyndte at gø. Dem. Det var den samme gøen, der havde været alle de andre gange. Hovene kom tættere på, og jeg satte i spring. Jeg hoppede over grene, gennem buske, mellem træer. Dér. Et hul, lige stort nok til mig. Jeg kunne ryste dem af mig, hvis jeg sprang igennem.

Væsenet landede på min ryg. Jeg var lige ved at give op. Der var ingen måde, jeg kunne få den af. Efter et par sekunder sprang den selv af, og satte sig ned. Hvad ventede den på? Hvorfor skadede den mig ikke? Et råb lød i skoven, og noget gøede. Jeg sprang, hurtigt, voldsomt, adræt. Jeg løb, hurtigt, og jeg kom væk fra råbene. Jeg var træt, og jeg vidste ikke, hvor meget længere, jeg kunne blive ved. Hvis jeg kunne redde min familie, var det det eneste, der var vigtigt lige nu. Jeg ville blive ved, indtil jeg var sikker på, at de ikke ville blive dræbt.

Jeg kunne høre vand. Meget af det. En større strøm end derhjemme. Jeg havde aldrig været her før. Jeg sprang over en sten. Vand. Jeg landede i vandet. Jeg begyndte at løbe, men strømmen var stærk. Jeg holdt ved. Jeg måtte ikke falde. Mine ben gled. Først langsomt, men så hurtigere og hurtigere. Sten faldt væk under mig, og jeg mærkede underlaget forsvinde. Mine ben sank med, og jeg faldt. Op. Op igen, videre, videre! Jeg kunne ikke stoppe, det kunne ikke ske. Jeg skulle videre, alt i min krop skreg det. Jeg fandt fodfæste og rejste mig op, langsomt. Jeg var på den anden side af l strømmen nu. Jeg kunne næsten ikke komme op på skrænten, men jeg gjorde det. Jeg lugtede blod. Det kom fra mit ben, og det gjorde ondt. Jeg rystede hovedet. Jeg måtte videre. Jeg var bare så

uendeligt træt. Jeg havde ingen energi tilbage. Der var liv i skoven, men jeg følte mig mere som det grå dyr, jeg havde set i skovbunden. Væsenerne kom løbende igen. De gøede, men den, der havde mig før, var ikke til at høre. Den skammede sig nok. Det gav mig lyst til at løbe. Jeg lagde ikke mærke til, at jeg var faldet. Jeg prøvede at rejse mig op. Det gik ikke som forventet, for jeg blev liggende. Hovene kom igen. Tættere, denne gang. Jeg kunne ikke løbe væk, jeg var fanget. Jeg lukkede øjnene. Trak vejret. Da jeg åbnede dem igen, var jeg omringet. Væsenerne og de tobenede. De stod om mig, og de nærmede sig. Jeg undslap et brøl. De stoppede op lidt tid. Et par af hovdyrene havde sænket hovederne. Men det var jo ikke min skyld, at de ignorerede deres instinkter og kun adlød de tobenede. En af de tobenede trådte nærmere. Jeg prøvede at rejse mig op, men noget koldt og spidst blev trykket mod mit bryst. Jeg så op på den. Den tobenede viste tænder af mig. Det lignede det, de tobenede i skoven gjorde, når de dræbte dyrene. Det var ikke et godt tegn. Jeg hævede hovedet, gjorde klar til at brøle, og-

Alt blev sort.